

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

Aylık İşçi Gazetesi

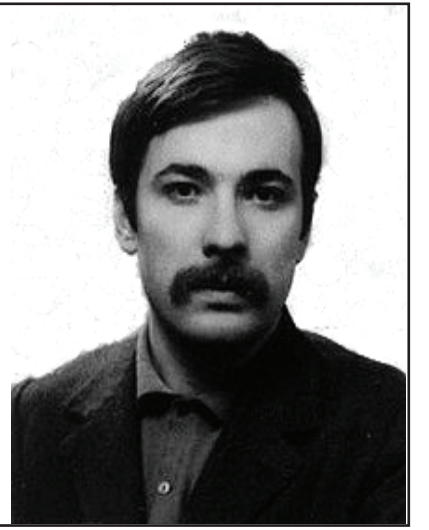
Sayı: 47/Mart 2020 Fiyatı:2,5 TL

*Sınıf Mücadelesine
Dayalı*

Yeni Bir Sendikalar Birlik

**ON'lar
Bu
Dünyada
Az
Kaldılar,
Ama
Çok
Yaşadılar.
Yaşıyorlar...**

Yeni Bir Sendikalar Birlik İçin Mücadeleye!

Metal sektöründe, 7 Ekim 2019'da başlayan, Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası ve Türk Metal, Birleşik Metal İş ve Özçelik İş sendikaları arasında yürütülen TİS süreci, Türk Metal, Özçelik İş sendikalarıyla 29 Ocak'ta, Birleşik Metal İş sendikasıyla 2 Şubat'ta anlaşmayla sonlandırıldı.

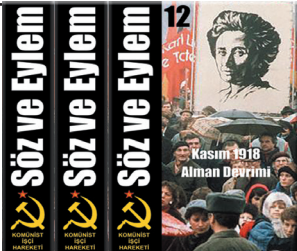
1 Eylül 2019 ile 31 Ağustos 2021 dönemini kapsayan toplu iş sözleşmesi, 201 işyerinde bulunan yaklaşık 130 bin metal işçisini kapsıyor. TİS görüşmeleri başladığında sendikalar ücretler konusundaki taleplerini; Birleşik Metal İş yüzde 35, Türk Metal yüzde 26, Öz Çelik İş ise yüzde 20 ücret artışı olarak açıkladılar. MESS ise 4 Aralık tarihinde yapılan görüşmede birinci altı aylık dönem için yüzde 6,05 oranında ücret zammı önermiş ve 3 yıllık TİS teklifini tekrar gündeme getirmişti.

10 Ocak'ta yapılan toplantıda ise MESS ücret zammını yüzde 8 olarak revize etmişti. Bu toplantıdan da bir sonuç alınamayınca işçiler açısından grev süreci başlamış oldu. Birçok fabrikaya grev ilanı asılmış, Türk Metal 19 Ocak'ta Bursa mitingine işçileri çağırırken, Birleşik Metal İş Sendikası da aynı tarihte Gebze'de yapacağı mitingde işçileri çağırdı. Her iki mitingde de katılım oldukça fazlaydı, işçiler yeni bir "metal fırtına"ya hazırlık için alanları doldurdu.

Her iki sendika da mitingde 5 Şubat'ı grevin başlama günü olarak ilan etti. Yeri gelmişken atlamadan söylemek gerekir, yeni bir metal fırtınaya işçiler, amasız, fakatsız hazırlardı ama her iki sendika da bu fırtınaya ne stratejik olarak ne taktik ne de teknik olarak hazır değillerdi. Böyle bir fırtınaya yelken açmak, onlar için tamiri mümkün olmayan hasarlara sebep olacaktı bunu biliyorlardı. 29 Ocak'ta Türk Metal ve Öz Çelik İş, MESS ile toplu sözleşmeyi imzaladı. Birleşik Metal İş de greve üç gün kala MESS ile toplu sözleşmeyi imzaladığını duyurdu. İmzalanan toplu sözleşmede, ilk altı ay için sosyal yardımlarla birlikte ücretlere ortalama yüzde 17,3 artış, takip eden ikinci altı ay bu artışa ek olarak yüzde 6 ücret zammı ilave edilecek. Dönem enflasyonu bu oranın üzerinde gerçekleşirse, aradaki fark ücret artışına eklenecek. Böylece Eylül 2019'dan geçerli olmak üzere yıllık toplam artış ortalama yüzde 24,3 oldu.

Sosyal yardımlarda, birinci yıl yüzde 20 oranında artırılacak şeklinde düzenlemeler yapıldı. Alınan bu ücret artışları, sendikaların TİS sürecinin başında talep ettikleri artışların oldukça altında artışlar. Ama asgari ücrete yapılan yüzde 15'lik zammı, Hükümet ile Hak İş Sendikası arasında 200 bin işçiyi ilgilendiren Kamu Kesimi Toplu İş sözleşmesindeki ilk yıl için 8+4 ikinci yıl için 3+3 gibi ücret artışlarına baktığında, MESS'in bu artışları kabul etmesinin sebeplerine bakmak gerekir. Üstelik bir grevin, hükümet tarafından, sudan sebepler gösterilerek erteleneceğini, deneyimli bir işveren sendikası olarak.

**Söz ve Eylem
12. Sayı
Çıktı!**

**Okuyun!
Okutun!**

İki Parti, İki Kongre

2019 Aralık ayında ÖDP'nin kongresi yapıldı. ÖDP, Ocak 1996'da farklı sosyalist grup ve kişilerin katılımıyla sosyalist bir kimlikle kuruldu, en azından niyetler böyleydi.

Ocak 1996'dan son kongre gelinceye kadar, oturduğu kapitalizmin eğik düzleminde aşağıya doğru kayarak düzen karşıtlığından AKP karşıtlığına doğru bir yol izledi. Son kongrede yayınlanan Manifesto ile bu kayış noktalandı. Kongrenin kabul ettiği Manifesto'da ileri sürülen istemler; emperyalist devletlerle yapılan gizli ve açık anlaşmaların iptali, ABD ve NATO üslerinin kapatılması, NATO'dan çıkılması, laikliğe bağlılık, bölge barışı ve kardeşliğe dayalı bir dış politika, demokrasi, yargı bağımsızlığı, eğitim ve sağlık hizmetlerinin parasız olması, erkek şiddetine son verilmesi, toplumsal cinsiyet eşitliğinin sağlanması, çevre talanına son verilmesi, kooperatifçiliğin desteklenmesi, rant ekonomisinden üretim ekonomisine geçilmesi, özelleştirilen işletmelerin "kamulaştırılması", işsizliğin önlenmesi, KHK ve kayyumla görevden alınanların görevi iadesi, vb., bütün bu istemler, ÖDP'nin düzen içine oturu-

yolunu izleyerek ismini Sol Parti olarak değiştirdi. İzlenmesi gereken çizgiyle, izlenen çizgi arasındaki uyumsuzluk isim değişikliğiyle giderildi.

oluşturdu. Dikkat çekici bir diğer olgu da kongreye sunulan destektir. Kongreye dünyanın pek çok ülkesinden, özellikle Avrupa, Ortadoğu ülkelerinden ve Kürdistan'ın

"Geleceğimiz İçin Demokratik İttifak" belgisi oluşturdu. HDP'nin son dönemde kendini angaje ettiği bu ittifak önerisinin ana muhatabının "Millet İttifakı"nın başındaki CHP

ÖDP'nin isim değiştirdiği kongreden iki ay sonra HDP kongresi görkemli bir katılımıyla gerçekleşti. Kongre başlamadan salonda ayakta bile duracak yer yoktu. Salona giremeyenler, salondaki kalabalıktan daha az değildi. Yöneticilerin HDP'nin bir Türkiye partisi olduğunu ısrarla tekrarlamalarına rağmen Kongre;

dört parçasından gelen parti temsilcileri katıldı. Yaptıkları konuşmalarda; Türk devletinin Kürtlere yönelik baskıları, kayyumlar, tutuklamalar eleştirildi ve HDP'ye destek mesajları iletildi. Türkiyeli partiler ve kitle örgütleri, mesajları ya da bizzat katılarak kongrede yer aldı. Bu yönleriyle kongre, Kürt ulusal mü-

olduğundan kuşku yok. Yine kongre öncesi ve kongrede yapılan açıklamalardan anlıyoruz ki, bu ittifakın çerçevesini "Kürt sorununun barışçı, demokratik çözümü", "Türkiye'nin demokratikleştirilmesi", ve Toplumsal uzlaşma" belirliyor.

Kongrede öne çıkan bir diğer vurgu da, Eşbaşkan Pervin Buldan'ın sıklıkla dile getirdiği "Dolmabahçe Mütabakatı"nın uygulanması oldu. Daha seçim yapılmadan Eşbaşkan olarak kürsüye çıkan Mithat Sancar, bu mutabakatı Rojava'yı da içine alacak biçimde genelleştirdi. Demokratik ittifakla CHP'ye verilen mesaj, Dolmabahçe Mutabakatı'yla AKP'ye verildi. Bütün bunlar HDP'nin Türkiye partisi şiarıyla çıktığı yolda düzeni istikrarsızlaştırıcı çizgiden hızla uzaklaşarak düzenin içine oturduğunu gösteriyor. Ama düzen henüz bu uzlaşmaya hazır değil.

Çünkü korkuları var. Bu korkuların başında Rojava, Rojava'da Kürtlerin elde ettiği kazanımlar geliyor. Özetlersek, her iki kongrenin farklı saiklerle de olsa verdiği mesaj aynıdır; düzenin sınırları içine çekilme.

şunun somut göstergeleridir. Çizgi, düzen karşıtlığından AKP karşıtlığına çekilince, isim değiştirmek de kaçınılmaz oldu ve ÖDP daha önce Avrupa komünist partilerinin

hem bileşimi, hem coşkusu, hem de atılan sloganlarla bir kez daha bunun tersini kanıtladı. Kongreye katılanların mutlak çoğunluğunu, genç, yaşlı Kürt kadın ve erkekleri

cadelesine yönelik baskı ve teröre bir meydan okumaydı. Ama aynı şeyi kongrede egeyen olan siyasal söylem için ifade etmek mümkün değil. Kongrenin ana sloganını

birinci sayfadan devam

2015'den bu yana işçiler arasında sendikaya ve sendikal mücadeleye bakışta olumlu değişimler oldu. İşçiler bir kenara çekilip izlemek yerine, sürece müdahale etmeye başladılar. Bu müdahaleler kimi zaman üyesi olduğu sendikaya baskı şeklinde, kimi zaman da mevcut sendikasını değiştirip aynı iş kolunda başka sendikaya geçmek şeklinde oldu.

İşçilerden gelen bu müdahaleler ayrı konfederasyonlara bağlı olsalar dahi, sendikaları yakınlaştırdı. Türk Metal ile Birleşik Metal İş Sendikası, bazı konularda birlikte hareket etmeleri konusunda mutabakat imzaladı, grev ve direnişteki işçilerle dayanışma girişimleri, ziyaretler ve açıklamalar şeklinde -konfederasyon ayrımı yapılmaksızın- bir arada olmaya başladı.

Tabandan gelen bu baskılarla ortaya çıkan birleşik bir güç profili, MESS'in kararında önemli etkenlerden biridir. Hatırlarsak; 2015 metal eylemi, Tofaş ve Renault fabrikalarında başlamış, diğer fabrikalara yayılmıştı. Bu fabrikalarda üretimin durması, bu sektöre bağlı çalışan, gerek Türkiye gerekse başka ülkelerdeki fabrikaları da durma noktasına getirmişti.

Aynı zamanda tedarikçi durumundaki bu fabrikalarda üretimin durmasını MESS göze alamadı. Tabi burada mevcut stokların eritilmiş olmasının da etkisi vardır. Metal sektörüne bir bütün olarak bakıldığında, birçok fabrikanın yabancı sermayeye ait olduğunu ya da yurt dışı fabrikaların tedarikçisi olduğu da görülür. Dolayısıyla bir grev uluslararası sermayeyi de etkileyecekti. Sınıf savaşımında, işçi sınıfının yenilgileri de zaferleri de aynı tarih içinde yer alır. Zaferlerin, yenilgilerin sebeplerini, nedenini nasılinı hep tarih yazmıştır, yazmaya devam ediyor.

İşçi sınıfının, burjuvaziye karşı savaşımında gelen zaferlerde, işçilerin birliği önemli bir unsur olmuştur. Yapılan bu TİS sürecinde de görüldüğü gibi, sermaye sahibi sınıf olan burjuvazi, kendi birliğini oluşturmuş bir şekilde masaya otururken, işçi sınıfı böyle bir birlikten uzak bir biçimde masaya oturmuştur. Sektördeki iki büyük sendika Türk Metal ve Birleşik Metal İş'in ayrı toplu sözleşme imzalamaları, farklı talepler ileri sürmeleri ve bir eylem birliğini bile ortaya koyamamaları bu durumun göstergesidir.

Birleşik Metal İş Sendikası'nın, 30 kurşluk bir fark için, ayrı bir tarihte TİS imzalaması tercihi, işçi sınıfı açısından birleştirici değil ayrıştırıcı bir tutum olmuştur.

Yenilgilerden zafere giden yolun işçilerin birliğinden geçtiği, gerçeği, tarihsel olarak da bir çok kez ortaya konmuştur. Bu sebeple işçiler, sınıf mücadelesine dayalı yeni bir sendikal birlik anlayışını hayata geçirmek üzere yazmaya başladıkları kitabı bitirmek zorundadırlar.

Yaşasın İşçi Sınıfının Mücadele Birliği!

Komünist Manifesto 172 Yaşında

172. yılında, yani iki asıra yaklaşan bir tarihsel süreçte, işçi sınıfı mücadelesinin teori ve pratiğinin en temel belgisi olan Komünist Manifesto, yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor. Sınıf savaşımının, Avrupa devriminin arifesinde, işçi sınıfı içindeki taze deneyimlerinden yola çıkan iki genç insanın tarihi damga vuracak bir programatik belgiyi, sınıfın bağrından çıkararak devrim mücadelesine "komünistlerin birliği" olarak sunması tarifsiz bir katkıdır.

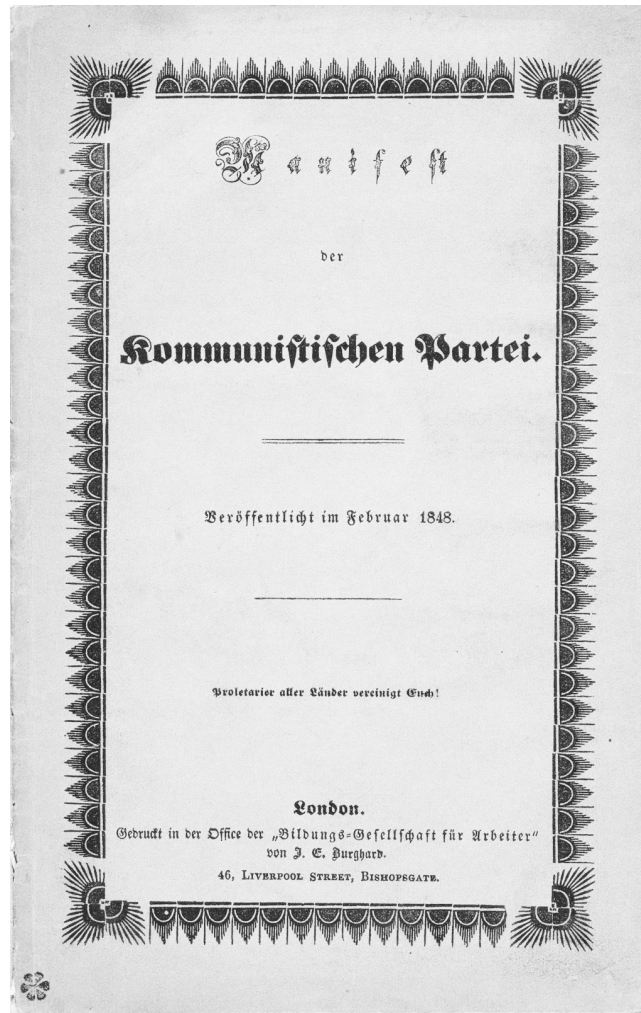
"Komünist Birlik, o zamanın koşulları altında kendiliğinden anlaşılabileceği gibi ancak gizli olabilen uluslararası bir işçi derneği, Kasım 1847'de Londra'da y a p ı l a n k o n g r e d e , aşağıda imzaları bulunanları, yayı n l a n m a k üzere, ayrıntılı bir teorik ve pratik parti progra-

mi hazırlamakla görevlendirdi. El yazması basılmak üzere Londra'ya Şubat Devriminden birkaç hafta önce gelen aşağıdaki Manifesto, işte böyle ortaya çıktı."

Marx'ın sosyalizmi, bilimsel bir dünya görüşü olarak ortaya koyması, sınıfı arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi ortadan kaldıracak tek yolun ancak bir devrimle gerçekleştirebileceği görüşü, proletarya iktidarı vurgusu ve kapitalizmi didik didik eden tüm çözümlemeleri, orta sınıf açısından saygın görülse de proleteryanın nihai he-

defi olan komünizm düşüncesi etrafında birleşebileceği ütöpik bir görüş olarak adlandırılıyordu. İşçi sınıfının kurtuluşunun ancak ve ancak kendi eseri olacağı düşüncesi Komünist Manifesto ile hayat bulmuştur. Manifesto ile Marx ve Engels, sosyalizmi ütopya alanından bilim alanına taşıdılar. Çeşitli dillerde tüm dünya işçilerini sarıp sarmalayan bir esere dönüşen Manifesto, yaşayan bir belge olarak halen günceldir.

"Manifesto'ya egemen olan

temel düşünce –iktisadi üretimin ve her tarihsel dönemin buradan çıkan toplumsal yapısının, o dönemin siyasal ve düşünce tarihinin temellerini oluşturduğu; bunun sonucu olarak, (ilkel komünal toprak mülkiyetinin çözülüşünden bu yana) tüm tarihin bir sınıf savaşımı tarihi, sömürülen ile sömüren arasındaki, toplumsal gelişmenin çeşitli aşamalarında egemen olunan ile egemen olan sınıflar arasındaki savaşımın tarihi olduğu; ne var ki, bu savaşımın, şimdi, sömürülen ve ezilen sınıfın (proletaryanın), aynı zamanda toplumun tümünü sömürüden, ezilmek-

ten ve sınıf savaşımından sonsuza dek kurtarmaksızın, onu sömüren ve ezen sınıftan (burjuvaziden) kendisini artık kurtaramayacağı bir aşamaya ulaştığı düşüncesi – bu temel düşünce, yalnızca ve tamamıyla Marx'a aittir."

Olağanüstü kavrayışa sahip iki toplumbilimci olan Marx ve Engels'in, Komünist Manifesto'da yer verdikleri temel ilkeler ve görüşler bugün ve yarın da geçerliliğini korumaya devam edecektir. Her ülke ve her devrimin kendi öznel

ve nesnel koşulları şurasından ya da burasından daha iyiye dair bir gelişmeye hizmet edecektir elbette. Ancak ilkesel olarak, Manifesto'ya o dönemin koşulları altında bakarsak, ancak aşağıda belirtildiği gibi sadece, Marksizmin temel ilkelerinden yola devam ederek boşluklarını doldurabiliriz.

"son yirmi beş yıl içerisinde koşullar ne denli değişmiş olursa olsun, bu Manifesto'da geliştirilmiş bulunan temel ilkeler, ana çizgileriyle, bugün de doğruluklarını tümüyle koruyorlar. Şurada ya da burada bazı ayrıntılar daha iyi hale getirilebilir. Bu temel ilkelerin pratikteki uygulanışı, Manifesto'nun kendisinin de belirttiği gibi, her yerde ve her zaman o günün tarihsel koşullarına bağlı olacaktır. Belki de ileride, 1847'den günümüze dek olan boşluğu dolduran bir giriş ile birlikte, bir başka baskı çıkabilir; bu yeniden basım, bize bunu yapma zamanı bırakmayacak kadar ani oldu."

Biliyoruz ki; dünyanın herhangi bir köşesinde yeni bir devrimi müjdeleyen bir girişle yeni basımlarına tanık olacağız

Komünist Manifesto'nun. İşçi sınıfının komünist örgütü, eylemi ve programıyla, savaşımsız ve sömürsüz bir dünyanın ütopya olmadığı 1847'de nasıl dile gelmişse, yine gelecektir.

K.Marx, F. Engels, "Komünist Manifesto ve Komünizmin İlkeleri" Sol Yay.

Sınıfın Gündemi...

İşçi Kıyımı Sürüyor!

Aydın Nazilli ilçesinde bulunan Uğur Motorlu Araçlar fabrikasında işçi kıyımı devam ediyor. 15 Temmuz sürecinden sonra kayyum atanan fabrikada, işçiler sendikal örgütlenme faaliyetleri sonunda Türk Metal Sendikası'na üye oldular. 66 yıldır faaliyet sürdüren fabrikaya işçilerin birleşik mücadelesi sonucunda sendika getirilmiş ancak, kayyum döneminde getirilen sendikaya toplu sözleşme yetkisi verilmedi. 2019 Ekim ayında kayyumdan tekrar patrona devredilen fabrikada, işçilere yönelik baskı ve her türlü mobbing uygulaması patron tarafından başlatıldı. Özellikle sendikaya üye olan işçilere yönelik yapılan baskılarda, işçilerin e-devlet şifreleri alınarak, işçilerin bilgileri dışında sendikadan istifa işlemleri yapılıyor, istifa etmeyenlerin tazminatsız işten atılmaları veya başka şehirlerdeki depolara sürülmeleri gibi şantajlar ileri sürülüyor. İşçilerin yazılı basına verdikleri röportajlar da, ocak ayından beri toplam 200 işçinin işten atıldığı söyleniyor.

Patron işçileri sendikal mücadeleden uzaklaştırmak, işçileri haklı talepleri konusunda mücadeleden koparmak adına, Nazilli'de bulunan diğer fabrikalara işten attığı işçileri işe almamaları konusunda baskı yaptığı söyleniyor. Evrensel Gazetesi'ne açıklama yapan bir işçi "66 yıl önce küçük bir atölye olan Uğur, 147 ülkeye ihraç yapan bir fabrika durumuna gelmiş ise, burada en büyük pay işçinindir. Fabrika büyüyor, biz işçiler ise hep küçülüyoruz. Uğur işçisi bu gidişe artık son verecek" dedi.

Art Fil İşçileri Eylemde

Malatya'da faaliyet gösteren Art Fil Tekstil Fabrikası'nda çalışan 50 işçi, sendikaya üye oldukları için işten çıkartıldı. Giyim devi ZARA'nın tedarikçisi olan İntem Triko'nun da sahibi olduğu söylenen Art Fil patronu, İntem Triko'da çalışanlara da sendikadan istifa etmeleri konusunda baskı yaptığı işçiler tarafından söyleniyor. İntem Triko'da çalışan 890, Art Fil fabrikasında çalışan 97 işçi Türk-İş'e bağlı Tek-sif Sendikası'nda örgütlendiler. Sendikanın Art Fil fabrikasında TİS yetkisi almasına itiraz eden işveren fabrikayı kapatıyorum gerekçesiyle sendikalı 50 çalışanı işten çıkarttı. Haksız yere işlerine son verilen

işçiler, sendikanın TİS yetkisinin işveren tarafından kabul edilmesi ve işe iadeleri için fabrika önünde direnişe geçti.

Kale Pratt İşçileri ile Röportaj

İşbaşı: Merhaba, bize yaşadığımız sürecü aktarabilir misiniz?

Tayfun Arkadaş: Kalite ekip lideriyim ve 6 yıldan beri çalışıyorum. Buradaki süreç sadece ücretle alakalı değil, ücretten mağdur olan insanlar da var, olmayanlar da var. Sürecin içerisinde derdimiz aslında içerideki yöneticilerin tavrı, davranışları, işçiye karşı olan üslupları. Bunu neden yapıyorlar? İşçiyi baskı altına alıp sindirebilmek için. Burası gerçekten ülke adına değerli bir kuruluş, fabrika içerisinde en yüksek teknolojiye sahip savaş uçağının parçalarını yapıyoruz, motor parçaları. Böyle bir yerde yetkin insanların olması lazım. Bastırılıp, sindirilip üzerlerinde baskı kurduktan sonra yorum yapmasına müsaade etmezseniz bu insanların, yarın öbür gün buradan çok sağlıklı üretim çıkmayacaktır. Dünya kadar S-400'leri aldık, F 35'lerin iptali söz konusu. Bundan kaynaklı 75 kişilik bir fazlalığımız olduğu bize söylendi, zaten ama üstlerimiz dedi ki; biz 75 kişi fazlayız ama hiç kimseyi işten çıkartmayacağız. Bu sözün üzerine biraz sonrasında ufaktan ufaktan mobbinglerle işçiler çıkartılmaya başlandı ve en son furyada da bir 7-8 kişi birden çıkartılınca arkadaşlar da zaten örgütlenmişler bu endişenin farkına varıp sendikalı olmuşlar.

Ramazan Ekiz: yaklaşık 8 yıldır Kale Pratt & Whitney İzmir tesislerinde çalışıyorum. Buraya giren ilk talaşlı imalat operatörüyüm ben. Gece gündüz çalışarak dişimizle tırnağımızla firmayı bir yerlere getirmeye çalıştık. Anayasal hakkımızı kullandık, Gittik Birleşik Metal İş'e üye olduk hep birlikte yaklaşık 190 kişi falan üye sayımızı tutturmuştuk fabrikanın genelinde 447 kişi çalışıyor. Beyaz yaka, mavi yaka hepsi 447 kişi. Bizim sayı yakalayabilmemiz için 230'u bulmamız gerekiyordu 190'ı yakaladık sonrasında işten çıkarmalar oldu.

İşbaşı: Açıkta sendikalı olmaktan kaynaklı olduğunu söylemiyorlar yani?

Tayfun Arkadaş: Derse zaten (aslında diyorlar da...) evet derse zaten bana ödeyecek olduğu ikramiye çok fahiş rakamlar oluyor ama kazanacağımıza eminiz, sendikal hareketten dolayı bizi çıkarttıklarını ispat edeceğiz.

İşbaşı: Moraliniz nasıl peki, eyleminizi ne kadar sürdürmeyi düşünüyorsunuz?

Tayfun Arkadaş: Nereye kadar, yani, bu dava mahkemelik olduk zaten artık sonuçlanana kadar devam edeceğiz, ama bir sene ama iki sene buraya gidip geleceğiz belki başka iş yerlerinde çalışacağız çünkü hayatımızı devam ettirmemiz gerekiyor. Buradaki dava bitecek başka işlere gideceğiz, belki bu dava kazanılacak biz tekrar içeri

gireceğiz.

Ramazan Ekiz: Sendikalı olmak anayasal bir hak ve kullanmamıza hiçbir şekilde müsaade etmiyorlar ve yöneticiler o kadar pişkin ki seni sendikadan attık diyebiliyorlar. Bunun anayasal bir suç olduğunu bildiği halde seni sendikadan attık diyebiliyorlar. Sendika çatısı altında 97 arkadaşımız şu an dışarıda işten atıldı, Amacımız burada bağcıyı dövmek değil, üzüm yemek hep birlikte "moral soracağım ama görüyoruz zaten işçilerin morali bayağı yüksek"

İşbaşı: Peki sınıf kardeşlerinize ne demek istersiniz? Türkiye'nin dört bir yanında birçok fabrikada direniş var, sendikal örgütlenmeler var?

Tayfun Arkadaş: Şimdi burada yüz kişi var, içeride de bir yüz kişi var, üye olan çok az da bir rakamımız kalmıştı aslında bir 30-40 kişi daha üye olmuş olsaydı şu an bambaşka bir süreci konuşacaktık. İnsanlar korkuyorlar. Korkmasınlar. Birlik beraberlik olurlarsa üstesinden gelebilecekleri hiçbir şey yok birbirlerine güvenmeleri lazım. Başka yolu yok.

İşbaşı: İçeriyle haberleşebiliyor musunuz, orada moraller durumlar nasıl?

Tayfun Arkadaş: İçeriyle haberleşebiliyoruz. Tedirginler. Tamamen biz de işimizden olursak ne olacak düşüncesinde ama bizim gibi bu yola baş koymuş insanlar da var, onların orada kalması gerekiyor. İçerdeki arkadaşları örgütleyebilmeleri için.

İşbaşı: Fabrikanın kişi sayısına bakıldığında üçte biri işten çıkarılmış, evet içeriye iş yükü illaki binmiştir?

Tayfun Arkadaş: Bindi zaten, şu durumda çok sağlıklı sevkıyat yapmaları mümkün değil.

İşbaşı: Diğer sektörlerde de eylemde olan işçiler var, sendikalar ve kamuoyundan beklentileriniz nelerdir?

Tayfun Arkadaş: Medyadan desteklerini duyursunlar, Diğer sendikaların olduğu fabrikalarda destek veriyor, Salı günü büyük bir toplantı olacak, sizleri de bekliyoruz.

Ramazan Ekiz: Kamuoyundan illaki beklentimiz var, sağ olun siz de buraya kadar yorulduunuz illaki beklentimiz var, bizim sesimizi mümkün olduğunca duyursunlar O zaman yaşasın sınıf dayanışması diyelim.

NESKO Maden İşçileri Eylemde

Çanakkale Yenice de bulunan NESKO madencilğe ait, bakır madeninde çalışan 40 işçi, ücretlerinin ödenmesi ve işten atılan arkadaşlarının işe geri alınmaları için, kendilerini yerin 140 metre altında madene kapatarak direnişe geçtiler.

10 Ocak tarihinden itibaren, maaşlarını almadıkları, çalışma koşullarının kötülüğü ve işyerinde işçi sağlığı ve işyeri güvenliği tedbirlerinin alınmaması sebebiyle Dev Maden- Sen'e üye oldular. Sendikaya üye olmalarıyla

heyetiyle görüşmeyi kabul etti. Yapılan görüşmede, işçi eşlerine eşlerinizi madenden çıkartmaya ikna edin maaşlarını yatıralım şeklinde bir dayatmayla gelen işverene, kadın heyeti biz sonuna kadar eşlerimizin haklı mücadelelerinin yanındayız, onlar ocağa, biz burada direnişe devam edeceğiz, şeklinde cevap verdi.

Sermaye ekonomik krizin de etkisiyle daha da büyüyen işsizlik ve bunun getirdiği ucuz iş gücü pazarını, madencilik sektöründe yüksek maliyetli makinalar yerine

birlikte, işveren tarafından sendikadan ayrılmalari konusunda tehdit ve baskılara maruz kaldıklarını ifade eden işçiler, işverenin "sendikadan istifa etmezseniz ücretlerinizi ödemiyeceğim" tehdidini ileri sürerek, 11 işçiyi sendikadan istifa etmedikleri gerekçesiyle işten attığını söylüyorlar.

Sendikalı olarak işe devam etmek istediklerini, ancak yukarıdan çok büyük baskılar olduğunu söyleyen işçiler, "burada emekli olan ve tazminat alamayan da var. Aralık, ocak maaşları duran var, bunları alabilmek için biz ocağa girip çıkmama kararı aldık" diyerek direnişlerine devam edeceklerini söylüyorlar.

İşçiler ve Sendika ile görüşmeyi reddeden işveren, madenci eşlerinden oluşan 5 kişilik bir kadın

iş gücünü kullanarak sürdürüyor.

Devletin bu sektörde, işçi sağlığı ve iş güvenliği yasalarını da sürekli bir sonraki seneye ertelemesi, bu konudaki maliyetleri sıfırlarken sermaye açısından, madencilik işi düşük maliyetli, yüksek karlı bir sektör durumuna geliyor.

Burjuva devletin ekonomik zor aygıtı girdabına kapılan işçiler, açlık sınırının altında bir ücretle, olumsuz çalışma koşullarının hüküm sürdüğü bu ocaklara girmek zorunda kalıyor.

İşçiler tarafından koşulların düzeltilmesi ve ücretlerin artırılması konusundaki her talep, işveren tarafından bir tehditle savruluyor. NESKO işçileri bu tehditleri birleşik örgütlü mücadeleleriyle aşacaklardır.

Sınıfın Gündemi...

Sağlık Çalışanları İş Bırakma Eyleminde

Dicle Üniversitesi Hastanesi'nde üç aydır döner sermaye ve nöbet ücretlerini alamayan sağlık çalışanları, 1 saatlik iş bırakma eylemi yaptılar. Hastane önünde yapılan açıklamaya "Sağlık çalışanları köle değildir", "Emeğimizin karşılığını istiyoruz" yazılı pankartlarla çıkan sağlık çalışanlarının eylemine bir çok sendika ve oda destek verdi. Eyleme TTB adına katılan Merkez Konsey Üyesi Halis Yerlikaya, sağlık çalışanlarının köle olmadığını, yaşanan ekonomik krizin bedelini kendilerinden çıkarmaya çalışanlara karşı mücadelelerine devam edeceklerini dile getirdi. Hastane çalışanları adına konuşan Asistan Hekim Mustafa Mesut Kaya "Yaklaşık 1,5 yıldır düzensiz ödenmeye başlanan nöbet ve döner sermaye ücretlerimiz, son

üç aydır ödenmemekte. Mevcut ekonomik krizin faturası maaşlarını alamayan emekçilere ve yeterli hizmet alamayan halka çıkartılıyor. Yürütülen sağlık politikalarının üniversite hastanelerine dayattığı tan da bu tablodur. Maaşların ödenmemesi, malzeme ve ilaçların temin edilememesi, sürekli borçların katlanarak büyümesi üniversite hastanelerinin kaderi haline gelmiştir. Üniversite hastaneleri sadece sağlık kuruluşu değil, aynı zamanda eğitim kurumlarıdır. Bu durum asistan eğitimini olumsuz anlamda etkilemektedir, diyen Mustafa Mesut Kaya talepleri konusunda şunları dile getirdi: "Üniversite hastaneleri üzerindeki yanlış sağlık politikalarından vazgeçilmeli, Sağlık Uygulama Tebliğindeki fiyatlar bir an önce yeniden düzenlenmeli, personel giderleri hastane gelirinden değil, genel bütçeden karşılanmalı, Geçmiş dönemlere ait tüm alacaklarımız derhal ödenmeli."

DİSK Emekli Sen Samsun Eylemi

DİSK Emekli Sen Samsun Şubesi; düşük emekli aylıkları, promosyonlardaki yetersizlik, bayram ikramiyelerine yapılmayan zamlar ve ülkede yaşanan ekonomik krizlerin emekçilere ödetilmesine tepki vermek için 18.02.2020 Salı günü, İstiklal Caddesi Süleymaniye Geçidi'nde basın açıklaması yaptılar. Sendika üyeleri ve duyarlı insanların destek verdiği eylem, Şube Başkanı Tacettin Aydın'ın basın bildirisini okumasının ardından sloganlarla sonlandırıldı!

Dünümüz, Günümüz ve Yarınımız

Yusuf Erdem

Yaklaşık iki asır önce; burjuva toplumsal ilişkiler zemininde birbirine paralel iki süreç kendine yol açmaktaydı:

Bir taraftan proletarya bir toplumsal sınıf ve tarihsel bir yeni bir güç olarak yığınlardan farklılaşıp ayrışarak bağımsızlığını kazanma sürecini yaşarken, diğer taraftan da o günlerin karmaşık ve fırtınalı ortamında ütöpik sosyalizmler, gerici altın çağ (devr-i saadet) sosyalizmleri, radikal ve kaba eşitlikçi küçük burjuva sosyalizmleri, Hristiyan sosyalizmleri... arasından Bilimsel Komünizm, ayrışarak doğmak üzereydi. Bundan yaklaşık 180-190 yıl önce Marks ve Engels; kapitalist toplumun hareket (ve evrim) halindeki bütün ilişki, bağlantı ve çelişkilerinin, maddi ve manevi koşullarının toplumsal ve tarihsel analizini yaparak bilimsel komünizmin temellerini attılar.

Marks ve Engels'in 1840'larda "Kutsal Aile'de yazdığı şu satırları okuyunca, insan şaşırma dan ve hayranlık duymaktan kendini alamıyor:

Kapitalist toplumda "... İnsan insanla, bireyin bireyle evrensel çapta savaşımına yol açan toplumsal yaşam koşulları, insanı insanlıktan çıkarır, onu bir tek büyük tutkunun, zenginleşme ve 'sahip olma' tutkusunun kölesi yapar.

Özel mülkiyet üzerine kurulu böyle bir toplum, 'bireyin bağımsızlığı'nın kusursuz bir biçimi gibi görüldüğünden, burjuva özel mülkiyetine dayanan ilişkiler 'görünüşte en büyük özgürlük'tür." Oysa, "gerçekte ortak bir bağ tarafından ya da bir insan tarafından engellenip kısıtlanmayan harekete, kendi yabancılaşmış yaşamındaki -mülkiyet, imalat, din, vb. gibi- öğelerin hareketine kendi özgürlüğüymüş gibi bakan birey için, (sözü geçen) o ilişkiler onun köleliğinin, onun gayrı-insanî yaşamının ta kendisidir." Şaşıyor ve hayran oluyorsunuz; çünkü Marks ve Engels'in yaklaşık 180 yıl önceki bu betimlemesi, bu gün de en az ilk günkü kadar geçerli. Kapitalist toplum (özel mülkiyete dayanan burjuva toplumu) ilişkileri, insanın insanca gelişmesine, özgürleşmesine, kendini gerçekleştirmesine objektif olarak karşı. Bu çark, bugün dünkünden çok daha fazla insanı insanlıktan çıkarıyor; rekabet ve yarışma, sahip olma ve zenginleşme çılgınlığına, bireycilik ve bencillik içine sürüklüyor; emekçi yığınları köleleştiriyor ve

tirmesine objektif olarak karşı. Bu çark, bugün dünkünden çok daha fazla insanı insanlıktan çıkarıyor; rekabet ve yarışma, sahip olma ve zenginleşme çılgınlığına, bireycilik ve bencillik içine sürüklüyor; emekçi yığınları köleleştiriyor ve

ların en açık biçimde ortaya koymuyor mu:

"Madem ki insanı, içinde yaşadığı koşullar biçimlendiriyor; o halde o koşullar en insani biçimde yeniden düzenlenmelidir." Özetleyelim; proletaryanın ve onun en bilinçli,

en yiğit oğulları ve kızları olan devrimcilerin önünde devasa bir görev duruyor: Bütün kötülüklerin asıl sebebi olan burjuva özel mülkiyet düzenine (kapitalizme) son vermek için siyasal ve toplumsal bir devrimle iktidarı devralmak, burjuvaziye ezmek

ve büyük insanlığı özgürleştirerek bolluk ve doğayla uyum içinde yepyeni bir yaşam inşa etmek. Özgüven içinde, kararlı ve örgütlü olarak bu kavgayı başlattığımız anda özgürleşmeye de başlarız.

Sosyalizm ve Kültür, Konuk yayınları, s. 11 (Marks ve Engels, Kutsal Aile, Moskova, 1956, s 157)

kölelik koşullarını -müthiş bir yanılsama yaratarak- özgürlük olanak algılamasını sağlıyor ve onu kendine ve emeğine yabancılaştırarak hiçleştiriyor.

Marks'ın şu tespiti; işçi sınıfının ve onun en temel çıkarlarını savunan komünistlerin yerine getirmek zorunda oldukları tarihsel misyon-

Sınırları Zorlayan İnsanlık Dramı: Göçmenler

Mustafa Özkan

Savaşların en acımasız yüzü göçmenler belki de! Ölüp giden insanlar bir kere ölüyorlar ama yerlerinden edilenler hergün! Ne zaman nerelere sürekleneceği belli değil göçmenlerin...

Hangi gün kimin düşmanı olacakları belli olmadığı gibi! Bir umut bir yerden bir yerlere gidiyorlar ama gitmeye çalıştıkları yerlerdeki belirsiz-

likler nasıldır bilemiyorlar! Kapitalistlerin bir litre akar-yakıt veya vekalet savaşları uğruna yerlerinden kopardıkları Suriye göçmenlerinin belirsizlikleri yıllardır devam ediyordu Türkiye'de! Ne kalıcı olabilmişlerdi, ne de gidici! Yararlanıldıkları sürece baş tacı, sıkıntıya girildi mi kalkan veya düşman! Patrona bedava çalışırsa dost, bir lokma ekmek isteyince bedavacı! Yani boyun eğip ses çıkarmazlar ve her istenileni yaparlarsa iyi, yapmazlarsa kötüler!

Son kertesine gelen Suriye kriziyle birlikte, sivil ırkçıların saldırısına uğruyor

göçmenler... Asıl sorumlulara hesap sormak dururken! Bu insanları yerinden yurdundan edenlere soru sormayı aklından geçiremeyen korkaklar, savunmasız insanlara saldırıyorlar!

Diğer taraftan muktedirler, göçmenler onurumuz demeyi bırakıp pazarlık masasına koymayı ihmal etmiyorlar, yer ve zamanı gelince! Sınır kapılarına sürüyorlar, umutlar vaad ederek! Hatta kapılara sürüklenmesine ön ayak oluyorlar.

İnsan tacirlerinin propagandalarına bile izin veriyorlar ki, yığınaklar olup ölümler olsun sınır kapılarında! Hani insan tacirleri yasa dışıydı ve onlarla mücadele amansız sürüyordu. "Bir ekmek parası kazanıyoruz, botlarımız 30 kişilik, en güvenli yol deniz yolu" diyerek reklamı yapıyorsa insan tacirlerinin, insanlığın

ölmüşlüğü anlatılıyordur! Bu barbarlıklardan kurtuluş, kapitalist ahlaksızlığın sona ermesiyle mümkündür.

Onun için tüm yoksulların ve savaş tacirlerinin yanında olmayan insanların birlikte savaşımına gereksinim vardır. Bu da işçi sınıfının ellerindedir.

Çünkü işçi sınıfı bu barbarların tek rakibi ve vazgeçilmezidir! Onların kağıttan kalelerini yerle bir edecek tek güç "İşçi Sınıfı"ndadır! Bakmayın bu günlerde dağınık ve örgütsüz oldukları için çaresiz ve güçsüz görüldüklerine... En büyük silahları olan politik örgütlerine kavuşup, örgütlü savaşımına başladıklarında, kendini muktedir sananların yerle bir olacaklarının tarihi-mizde örnekleri var zaten... Yeter ki yeni yanlışlar yapmadan, deneyimlerin öğretilerine sahip çıkalım!

Alman Emperyalizminin Dönüşü

Almanya kaynakları korumak için yeni savaşlar yapmak üzere yoğun hazırlıklar yapıyor. Almanya'da iş dünyasının gazetelerinden Handelsblatt'taki "Kaynakların Keşfi: Almanya'nın yeni rotası" başlıklı önemli bir makalenin açık mesajı buydu.

Makale, Alman burjuvazisinin gerçek yüzünü gösteriyor. İnsanlığı dünya savaşına sokmada iki kez merkezi bir rol oynadığı yirminci yüzyılın ilk yarısında olduğu gibi, emperyalist çıkarlarını savaşla dayatmak için tekrar harekete geçiyor. Handelsblatt, "Hammaddeleri güvence altına almak için, daha önceki siyasi önlemler sınırlarına ulaşıyor" diyor. Hammaddede bağımlılık Alman ekonomisinin Aşıl topuğudur; gazete şunu yazıyor: "Sanayi, Almanya'daki yüksek teknoloji sektörünün en gerekli tedariklerinin kesilebileceği korkusuyla boğuşuyor."

Hitler'i finanse eden aynı iş çevreleri yine savaş tamtamları çalışıyor. Makale, 2011 yılında kurulan Kaynak İttifakı yöneticisi Dierk Paskert ile yapılmış bir röportajdan alıntı yapıyor. İttifak üyeleri arasında Volkswagen, ThyssenKrupp, Bayer ve BASF gibi, kendileri veya daha önceki kuşakları Nazi savaş planlarını doğrudan destekleyen firmalar var. Şimdi, Alman hükümetiyle, Berlin'in dünyadaki kritik hammaddelere, gerektiğinde zorla erişimi nasıl güvenli hale getireceğini planlamak için yakın bir şekilde çalışıyorlar.

Almanya'nın ihracata bağımlı endüstrisinin malzeme ve pazarlara olan açlığı çok büyük. Handelsblatt'a göre, son on yılda Almanya'nın hammadde ithalatı neredeyse üç katına çıktı. "Kaynaklar savaşı, petrol ve doğalgaz değil, aynı zamanda madenlerle de ilgili." Handelsblatt, lityum, kobalt, krom, indiyum ve nadir toprak elementleri gibi yüksek değerli kaynaklara ayrıntılı bir genel bakış sunuyor ve büyük güçler arasında bu kaynaklar üzerindeki giderek büyüyen çelişkiye işaret eder. Paskert, Alman burjuvazisinin

bu tür kaynakları rakiplerine karşı korumak için askeri güç kullanmaya istekli olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Handelsblatt tarafından bir kez daha kaynak savaşları olup olmayacağı sorulduğunda, şöyle cevaplıyor: "Tarih, birçok çatışmanın kaynak mücadelesinden kaynaklandığını gösteriyor. Bu, şimdiye kadar çoğunlukla petrol veya doğalgaz iken, aynı zamanda gittikçe artan şekilde madenlerle ilgilidir. Hammade arzı, bir ülkenin değerleri ve zenginliğinin temelidir ve bu nedenle jeopolitik bir öneme sahiptir. ABD ordusunun Basra Körfezi'ndeki varlığı veya Çin deniz kuvvetlerinin büyük ölçüde genişletilmesi de bu çıkarları korumayı amaçlıyor." Handelsblatt okuyucularını bu görüşün siyasi çevrelerde destek bulduğuna ve federal hükümet için "hammaddele-

rin kontrolü" nün "dış politika için stratejik bir sorun" olduğuna temin ediyor. Hükümet, "Mevcut kaynak ortaklıklarının" yetersiz olduğu ve "ek güvenlik ve askeri araçların gerekli olduğu" bir duruma hazırlanıyor.

Saldırgan Alman emperyalizminin geri dönüşü, emperyalistler arası çatışmanın yeni bir aşamasını gösteriyor ve Üçüncü Dünya Savaşı tehdidini arttırıyor.

Alman burjuvazisinin pasifist bir duruş benimsediği ve dünya emperyalizminin dayandığı savaşları ve diğer askeri operasyonları yürütmek için Washington'a bel bağladığı İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraki dönemin sadece tarihsel bir ara dönem olduğu giderek daha fazla açığa çıkıyor.

Dünya ekonomik krizinin patlak vermesinden sonra Avrupa Birliği'nin izlediği kemer sıkma politikaları, son on yılda Alman ticaretinin ve üretiminin genişlemesine temel oluşturan Avrupa pazarını baltaladı. Sonuçta, tüm emperyalist güçler savaşa hazırlanırken geçmişte uzun süredir gömülü olan hayaletler geri dönüyor. 19. yüzyılda Almanya, dünyanın bölünmesi mücadelesinde yerini almak için sahneye geçti. Daha sonra, çıkarlarını rakiplerine karşı dayatmak için daha saldırgan bir şekilde hareket etti ve iki kez dünyayı savaşa soktu. Dünya kapitalizminin mali ve ekonomik krizinin yoğunlaşmasıyla birlikte, Alman emperyalizmi kendisini, bir kez daha arena-ya girmeye mecbur hissediyor.

Sovyetler Birliği'nin çöküşünden sonra, Amerikan yönetici sınıfı tüm dünyada rakipsiz bir şekilde operasyonlar yürütmek için bir fırsat gördü. On yıldan fazla bir süredir Ortadoğu'da "önleyici savaşlar" yürüttü. Şimdi de giderek Asya'ya yöneliyor ve stratejik ve ekonomik çıkarlarını savunmak için küresel bir drone savaşı düzenledi. ABD Başkanı Barack Obama, drone saldırıları ile Amerikan vatandaşlarına bile suikast yapmak için yetki istiyor.

Fransız emperyalizmi, Afrika ve Orta Doğu'daki çıkarlarını korumak için giderek daha fazla askeri yöntemler kullanıyor. Libya'da savaşı başlatmanın yanı sıra iki eski Fransız sömürgesi olan Fildişi Sahili ve Suriye'deki savaşlarda önemli bir rol oynadıktan sonra, şimdi dördüncü bir ülkeyi, Mali'yi işgal ediyor. Alman burjuvazisi gibi Almanya'nın II. Dünya Sava-

şı'ndaki stratejik müttefiki olan Japonya da, krize, içeride işçi sınıfına yönelik saldırılar ve yurtdışında büyüyen militarizmle tepki veriyor. 1930'larda olduğu gibi, bu militarizm özellikle Çin'e yöneliktir ve şu anda Doğu Çin Denizi'ndeki Senkaku / Diaoyu Adaları üzerindeki çatışmayla kızışıyor.

Bu koşullar altında Alman burjuvazisi yeniden silahlanıyor. Handelsblatt, Alman ordusunun "tüm dünyada kullanılmak üzere" yeniden inşa edileceğini açıkça belirtiyor. Alman nüfusunun büyük çoğunluğu şiddetle militarizme karşı çıkıyor. Handelsblatt'ın Alman burjuvazisinin hedeflerini bu kadar açık bir şekilde formüle edebilmesi, her şeyden önce Yeşil Parti, Sosyal Demokrat Parti ve Sol Parti için yıkıcı bir suçlamadır. Alman dış politikasını ve bu savaşların bir şekilde demokratik ve insani düşüncelere dayandığını sahtekarca iddia ederek, Kosova ve Afganistan'daki askeri operasyonları defalarca meşrulaştırdılar. Son 15 yılda, bu tür güçler, keskin bir şekilde sağa kayarak, Alman büyük iş dünyasının ve Alman militarizminin çıkarlarına giderek daha fazla uyum sağladılar. Handelsblatt makalesi konusundaki sessizlikleri çok şey anlatıyor. Savaş hazırlıklarına rıza gösteriyorlar.

Kapitalizm, egemen sınıfların yıkıcı gücünün geçen yüzyılın iki dünya savaşından çok daha büyük olduğu koşullar altında bir kez daha insanlığı felakete sürüklüyor. Her ne kadar yeni bir dünya savaşı tüm insan ırkının kaderi üzerine bir soru işareti koyacak olsa da, egemen sınıflar ve onların iflas eden sosyal ve ekonomik sistemleri tam da bu amaçla insanlığı yönlendiriyor. İşçi sınıfı, Almanya, Avrupa ve tüm dünyada Emperyalist barbarlık ve ulusal çatışma politikalarına karşı uluslararası dayanışma ve sosyalist devrim programını ilerletmek zorundadır.

Johannes Stern,

Global Research, 21 Şubat 2013

SF Tekstil İşçileri İle Röportaj

İşbaşı: Merhaba, Sf Tekstil’de kaç yıldır çalışıyorsunuz?

Ayşe Erim: Yaklaşık 12 yıldan beri SF Tekstil’e çalışmaktayım.

Nurcan Köksal: 12 yıldır SF Trade tekstilde çalışmaktayım.

Sevcan Sarioğlu: Ben de işte 7 sene bitti 8.seneye girdim.

İşbaşı: Bize yaşadığınız süreci aktarabilirmisiniz?

Ayşe Erim: İçeride adaletsizlikler vardı, eşitsizlik var. Toplamında biz kendimizi sevilmediğimizi, yani aşağılandığımızı düşündük. Ustalar bizimle konuşurken işte siz köpeksiniz gibi ya da mesaiye kalmak zorunlu gibi, hep böyle konuşmalar yapıyorlardı. Artık biz de karar verdik arkadaşlarla sendikaya üye olmaya ve Deriteks sendikasına üye olduk. Tabii içimizde patrona, içeri duyuran arkadaşlarımız olduktan sonra yani işveren ve vekilleri bunu duyar duymaz çeşitli baskılar yapıldı, önce işlerimizde daha çok hata aramaya başladılar, sonrasında beni aşağı çekip, 12 yıllık elemansın ve performansın düşük diyerek işten çıkardılar, buna dayanarak sonrasında benimle birlikte 4 kişi yani takım lideri, genel müdür, şef, yani hepsi birlikte toplantıya girip üzerime baskı kurarak, hatta elimden telefonumu alarak kağıtları okutmadan imza attırarak beni işten çıkardılar.

Nurcan Köksal: Sendikaya üye olma sebebim düşük ücret, zorunlu mesai, performans baskısı ve başörtüsü sorunu. başörtüsünü siyasi bir simge olarak görüp işte kendi belirledikleri şekilde ve renkte takmamızı istiyorlardı. Biz de çok daha fazla baskıya dayanamayıp sendikayı bir çağrı olarak görüp sendikaya üye olduk örgütlenmek istedik içeride baskılara dayanamadık. 2019 Ağustos ayında Ayşe Erim ve Pınar Toy arkadaşımızın öncülüğünde eylem başladı, onları duyduktan sonra zaten duyar duymaz arkadaşlarımızı işten çıkardılar, sonrasında da ben dahil oldum. Arkadaşlara katıldım ben de bayağı bir öncülük yaptım, birçok kişiyi davet ettim, çağırdım çok kişi de sayemde üyelik yaptığım çok insan da var, sonrasında beni duydukları anda içeri işte kendilerine yakın gördükleri insanları içeriye çe-

kip üyeliklerinin istifa ettirmelerini sağlayıp isim vermelerini istemişler o esnada da beni öğrenmişler öğrendikleri gibi beni, aynı gün içerisinde yıllardır kullandıkları izinlerini kullanarak 3 haftalık yıllık izne çıkardılar. 20 Aralık günü de 15.30 gibi çay saatimiz oluyor bizim çay saatinden sonra beni insan kaynaklarına çekip saatlerce baskı yapıp işte ben fabrikanın altını oymuşum, insanları kışkırtmışım, fabrika kapanacak söylemlerini ben yaymışım gibi konuşup, iftira atıldılar. Baskılarla bana imzaları attırıp, aynı gün içerisinde saat 19.30 gibi arabulucuya götürüp orada da imzaları attırıp çıkışımı sağladılar. Bir şekilde yani beni ikna edip çıkışımı sağladılar.

Sevcan Sarioğlu: Ben de ekim ayında sendikaya üye oldum içerideki haksızlıklar, adaletsizlikler, insan ayrımları vardı. İşyerinde biz bir şekilde baskılara dayanamayıp sendikaya üye olduk. Ben de orada aktıftım yani, içeride insanlara arkadaşlarıma söylüyordum hani gelin böyle örgütlenelim işte sendikaya üye olalım gibi ve bunu duymuşlar bir şekilde. İçeriye haberi

İki kişi insan kaynaklarından birini tuttular, soyunma odasına götürdüler, orada eşyalarını al ve git dediler. Ben de burada diğer arkadaşlarımla birlikte direniyorum.

İşbaşı: Toplamda kaç işçi çalışıyor fabrikada?

Ayşe Erim: Toplamında 700 kişi çalışıyor.

İşbaşı: Peki kaç kişi sendikalı?

Ayşe Erim: Sayı kaç tam olarak bilmiyorum ama yeterince sayıya daha gelemeyen duyulduk, yani gizli gizli biz bunu yürütüyorduk, olmadı.

İşbaşı: Kaç gündür sürüyor eyleminiz?

Ayşe Erim: Bugün 124. günündeyiz.

İşbaşı: Eylemden vazgeçen arkadaşlarınız oldu mu?

Ayşe Erim: Tabii ki. Yani işveren kendince içeride bir toplantı yapıp, sendikayı kötüleyerek, sendika buraya girerse fabrikamız batacak, işsiz kalacaksınız, artı şöyle bir şey daha söyleniyor içeride kapı

kararlıyız ve tüm kamuoyundan destek bekliyoruz.

İşbaşı: Diğer sendikaların desteği oluyor mu, kamuoyundan yeterli desteği gördüğünüzü düşünüyor musunuz?”

Ayşe Erim: Hayır çok fazla görmüyoruz. Sonuç olarak aslında birlik olmamız gerekiyor, şu an birlikte olsak hep beraber -hani sesimizi duyurabilirsek- her şeyin daha farklı olacağını düşünüyorum.

Nurcan Köksal: Ben de burada arkadaşlarımla birlikte direnmeye devam edeceğim, sınıf dostlarımızdan da dayanışma bekliyoruz, dayanışmaya davet ediyoruz yani hangi sendikadan olursa olsun fark etmez. Biz diğer tekstil işçileri ya da diğer örgütlenmek isteyen insanlar için, işçiler için buradayız, burada olmaya da devam edeceğiz. Yani bize destek versinler istediğimiz bu.

Sevcan Sarioğlu: 124 gün oldu bugün arkadaşlarımla da yani burada biz mücadele ediyoruz sonuna kadar hakkımızı arayacağız yani bu bizim yasal bir hakkımızdır bu hakkımızı kullandığımız için bizi

gitmiş, gittiği anda da zaten ocak’ta bana o gün işbaşı yaptırmadılar ve iftira üstüne iftira atıp önüme bir kağıt uzatıp savunmamı yazmamı istediler. Ben de öyle bir şey yok ki ben neden savunma yazayım dedim. Savunmam inandırıcı bulunmadı gerekçesiyle, seni tazminatsız işten çıkartıyoruz dediler.

önünde direnen 4 arkadaşımız bir daha hiçbir fabrikada çalışamayacak, onlar iş bulamayacak diye tehditlere maruz kalıyoruz. Böyle baskılar çerçevesinde bir 10, 15 tane arkadaşımızı kaybettik, tabii ki orada bir kırılma noktası oldu. Biz eylemimizi sürdürmeye

işten attılar. Yani tabii ki de biz de istiyoruz yani herkes bize destek çıksın diğer sendikalar olsun ya da ne bileyim toplum örgütleri medya olsun, en azından bize sahip çıksınlar, hani sonuna kadar biz burada direneceğiz işin sonlarına kadar buradayız. Hakkımızı alana kadar diyelim.